

Arrest

nr. 298 011 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRE
Edith Cavellstraat 63
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 september 2023.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. PEHARPRE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In een enig middel werpt verzoekster op: *“de inbreuk op artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, op het principe van het behoorlijk bestuur en het gewettigd vertrouwen dat vereist dat de administratie rekening houdt met alle elementen en met artikel 8 EVRM”.*

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 31 augustus 2023 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het eerste en enig middel lijkt ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven bevat waarop ze steunt. Dat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten 'enkel' motiveert door te wijzen op de overschrijding van de redelijke termijn, toegestaan door het visum mist manifest feitelijke grondslag. De bestreden beslissing vormt geen antwoord op een door verzoekster ingediende aanvraag op grond van studies, privé-of familieleven en dus kan ze niet dienstig opwerpen dat ze niet motiveert aangaande “argumenten die opgeworpen worden”. Alleszins bevat de bestreden beslissing een motivering over de intentie om hier te studeren en over de aanwezigheid van familieleden in België. Verzoekster is van oordeel dat het gaat om een 'stereotiepe motivatie' en dat de bestreden beslissing 'op automatische wijze' zou zijn genomen. Indien verzoekster meer motieven verwachtte over haar gezinsleven en over haar studies, stond het haar vrij om een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van haar studies in te dienen of op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dan wel een gezinsherenigingsprocedure op te starten. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing haar niet in staat zouden stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster beroept zich op haar 'amoureuze situatie'. In het onderdeel '3. FEITEN' van het verzoekschrift kan hierover gelezen worden: 'Verzoekster heeft eveneens een relatie met een Belg en zij wenst met hem samen te wonen'. Dit wordt verder niet geconcretiseerd laat staan aangetoond. Het bestaan van een gezinsleven met een Belg blijkt dus niet en de bestreden beslissing kan hierop dan ook geen inbreuk plegen. Verder haalt verzoekster de aanwezigheid aan van haar zus, P.C., die over een verblijfsrecht zou beschikken in België en die een 'steunpilaar' voor haar zou zijn. Verzoekster toont met het voegen van de verblijfskaart van haar zus bij haar verzoekschrift niet aan dat zij als meerderjarige vrouw met haar een familieleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit veronderstelt immers bijkomende elementen van afhankelijkheid die verder gaan dan de gewone affectieve banden. In zoverre er toch sprake zou zijn van een familieleven toont verzoekster met haar beknopt betoog niet aan dat zelfs een tijdelijke scheiding met haar zus om naar haar land van herkomst af te reizen teneinde later reglementair terug te reizen naar België, een schending van artikel 8 EVRM met zich meebrengt. Het volstaat te dezen niet louter te poneren dat de duur van de behandeling van de aanvraag ingediend in de diplomatieke post 'relatief lang' zou kunnen duren. Dat niemand 'de omstandigheden van een terugkeer naar Brazilië en de moeilijke situatie in het land' zou kunnen voorzien wordt hoegenaamd niet geconcretiseerd, laat staan bewezen. Verzoekster toont ook niet aan dat haar zus haar niet zou kunnen komen bezoeken in Brazilië terwijl haar procedure loopt om reglementair naar België te komen. Minstens toont verzoekster niet aan dat ze via moderne communicatiemiddelen geen contact zou kunnen onderhouden met haar zus in België.

Verzoekster werpt op dat zij een jonge vrouw is van 20 jaar die op zoek is naar onderwijs en ontwikkeling. Zij wil zich integreren in de Belgische maatschappij waar ze zich wil ontwikkelen als volwassene en haar schoolopleiding wil voortzetten. Verweerder oordeelde dat dit haar niet automatisch recht geeft op verblijf en verzoekster brengt deze beoordeling niet aan het wankelen door haar plannen uit te doeken te doen hoe ze haar leven in België verder ziet en haar studiedossier te voegen bij het verzoekschrift. Verzoekster kan niet zomaar afzakken naar België in het kader van kort verblijf en dan een lang verblijf beogen in België, hetzij met een partner, hetzij met een zus, hetzij voor studies,... zonder de geijkte procedures op te starten. De door verzoekster opgesomde elementen in het kader van haar privéleven vormen niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. In geval van een illegaal precair verblijf in het Rijk, zoals in casu, zal immers enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoekster toont met haar betoog

ook niet aan dat haar belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering.

Verzoekster werpt op dat zij door haar aanwezigheid op het grondgebied in geen geval een gevaar voor het algemeen belang vormt en dat zij geen ernstige inbreuken heeft gepleegd. De Raad merkt op dat dit van iedere vreemdeling kan verwacht worden en dat de verwerende partij dit ook nergens ontkent. Deze elementen doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster niet meer voldoet aan de verblijfsvereisten. Verzoekster acht het vertrouwensbeginsel geschonden, maar zij geeft nergens concreet aan waarom ze erop mocht vertrouwen dat zij verder in België kon verblijven zonder enige procedure op te starten en waarom verweerder dan nog uitgebreider diende te motiveren over de elementen die haar zaak kenmerken. De theoretische beschouwingen aangaande de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM kunnen niet tot een andersluidend oordeel leiden.”

1.3. Verzoekster richt op 8 september 2023 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 november 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt als enige instructie gekregen te hebben van de dominis litis te volharden in haar verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar haar nota met opmerkingen.”

1.5. Door louter te volharden in haar verzoekschrift brengt verzoekster niets in tegen de voormelde beschikking. De inhoud van de beschikking blijft dan ook overeind.

Het aangevoerde middel is derhalve ongegrond.

2. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA